75ste Jaargang — Nr 30

Zaterdag 27 Juli 1929

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten ..... fr. 3.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Een leven hiernamaals.

Sommige menschen spreken en handelen alsof er na dit leven geen ander leven meer bestaat. En toch is het zeker, dat al onze waarnemingen naar de tegenovergestelde meening wijzen.

Daar heeft men om te beginnen het feit, door de natuurwetenschap als algemeene waarheid aanvaard, dat er in heel de natuur eigenlijk niets verdwijnt. Wie heeft er verandering of verwisseling van vorm plaats, maar... 't blijft. Zou dan alleen de menschelijke levenskracht — de ziel — een uitzondering maken en verdwijnen ?

Ten tweede hebben wij een wijsgeerige overweging, dat ons leert, dat de ziel onstoffelijk is, dat ze dus door ontbinding niet kan te niet gaan.

Daar is vervolgens de algemeene overtuiging der menschheid en het overeenstemmend geloof der volkeren.

Ook de heidenen hebben altijd geloofd aan een leven na dit leven. Ze vereeren hun dooden en gelooven aan de schimmen hunner voorvaderen.

Dit heidensch geloof moge veelal allerlei naieve vormen hebben aangenomen en dikwijls in gijgeloof ontaard zijn, het bewijst toch... dat het geloof aan de onsterfelijkheid der ziel heel vast in de redelijke natuur des menschen ligt verankerd.

Daar is ten vierde de overweging dat er toch ergens recht en rechtvaardigheid moet gedaan worden. Dat is in deze wereld weeral niet het geval.

Veronderstelt eens, dat twee menschen gelijk sterven. De een heeft zijn medemenschen belogen en bedrogen, heeft zich aan allerlei misdaden schuldig gemaakt, en de andere heeft zijn leven in opoffer ende liefde tendienste gesteld voor de menschheid, die het niet waardeerde of het misschien zelfs niet opmerkte. Kunt ge gelooven dat voor beiden met den dood alles gedaan is, en dat er dus geen mogelijkheid meer bestaat om het recht te doen zegevieren ?

Wat wordt de wereld dan toch één groot gekkenhuis en heeft het leven een machteloose radeloosheid, als alle boze hartstochten en alle kwade instincten en alle laagheid zich zouden kunnen uitleven zonder dat er een gelegenheid bestaat het aldus verwrongen evenwicht te herstellen ?

Daar is ten slotte de onverwoestbare drang in elken mensch naar waarheid, naar geluk, naar schoonheid. — Is die drang van elke menschenziel een illusie, een hersenschim, een zich zelf voor den gekhouderij, kortom : Is heel de natuur der menschen één groote leugen ?

Waarom zouden wij ten minste onze eigen menschenlijke natuur niet vertrouwen, die ons onweerstaanbaar heendringt naar het bezit van waarheid, schoonheid en geluk, dat we blijkens de ervaring van alle menschengeslachten hier op aarde ooit bereiken ?

Waarom gelooven wij wel onze oogen en ooren, als wij iets zien of hooren, en waarom gelooven wij niet datgene, wat we waarnemen in het diepste onzer redelijke natuur ? Als de natuur liegt, waarom liegt ze dan en hoe komt ze aan dien leugen.

Heel de natuur om ons heen is waar — De levenlooze dingen worden door de natuurwetten geleid en bestuurd naar waarheid en orde : planten en dieren bereiken door de innerlijke natuurkracht van hun instinct hun doel.

Zou den de redelijke natuur, die hem heendrijft naar het groote geluk, alleen de grootste en eenige leugenaar wezen... Neen alles in ons en buiten ons wijst er op, dat met dit leven alles niet gedaan is en daarom bricht de geloovige zich zoo gemakkelijk en met zoo diepe overtuiging aan Jezus woord : « Wie in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid ».

Eet wat gaar is, Drink wat klaar is.

zegt het spreekwoord, en elkeen verstaat dat iemand, die beschadigd, aangekomen voedsel eet, brandig bloed zal krijgen ; wie alle dagen zuivere melk, versch vleesch, versche groenten eet, zal gezond blijven en klaar van huid.

Wie aangekomen, half rot wild eet, opgelegd goed, konserven, zal stilaan zijn bloed vergeven en ziek worden.

Ondervinding leert dat de menschen, die te veel gesperceerde spijzen gebruiken : pikante kaas, kreeften, garnalen, ham, leverworst, haas, patrijzen, fazanten, sarrhenen, meestal lijden aan steenzeeren, puisten, zilt, al gevolgen van brand in het bloed veroorzaakt door hitsige voeding.

Waarom zal ik U er nog mij vragen, verwekken dergelijke spijzen brand ?

Doordat in deze spijzen eene beginnende vertotting bestaat, waarvan de vertotbrengselen de ptomainen, in het bloed als prikkelende stoffen werken en door de huid naar buiten gedreven worden.

Deze ptomainen doen de kleine huidkliertjes verzweren. Sommige lieden voeren, in zake voeding, vooringenomene gedachten ; zij zullen geen beefsteak of geen kortelet eten, waar er een reukskes aan is, maar zullen een haas veertien dagen laten hangen, tot wanneer de buikwand groen wordt en half rot, spolen zij dat binnen.

Een kieken zullen zij niet eten, wanneer het meer dan vier dagen geslacht is, maar een patrijs laten zij hangen, tot wanneer de bek in de nagel los komt.

Watersneppen laat men liggen tot wanneer er wormen in komen en wordt die lekkernij goeed gemaakt, dan is geheel de keuken met een walgelijke lucht verpest.

Is het te verwonderen dat menschen die zulke beestige dingen dagelijks eten op den duur brandig bloed kweeken ?

Het is algemeen bekend, dat menschen, die te weinig gekookt eten en te veel droogen kost eten, op den duur zuur bloed vergaren.

Menschen, die de baan doen en dagelijks kaas, gerookt vleesch, worsten enz. eten, krijgen puisten op het lijf, terwijl een buitenmensch, gevoed met brood, pap, aardappelen, met ajuinsaus en gekookt eten, daar vrij van blijft.

Ook innemen van sterke dranken verzuurt het bloed. Alcohol wordt in de maag omgezet in aldehyde, acetone en eindelijk in azijnzuur.

Dit laatste drijft langs de longen en langs de zweetporiën door hunne huid naar buiten, hetgeen ons uitleert, hoe verstokte dronkaards altijd hun stenen roode kenschetsende gelaatskleur hebben en hun neus, namelijk, met aderaanzettingen bedeeld is.

Ook kan onzuiverheid van het bloed veroorzaakt zijn door aanwezigheid van kiemen in het bloed. Kiemen van roodvonk, windpokken, roosing, kurmen huiduitslag verwekken. Dikwijls bepaalt de ziekte zich aan den schedelhuid of aan het gelaat. Sommige lieden dragen uitslag in het gebied der knieën en elleboogen alleen « kathelijne wielen ».

In de nakomelingsjaren ontmoet men heel dikwijls een uitslag van bloed in verband met den kwelm, welke in dit levenslichaam het lichaam opwelt.

Jongens van 14 tot 16 jaren hebben dikwijls het aangezicht vol brandpuisten staan. Een streng voedingsregiem en een kuisch leven zijn hier de eerste vereischten.

In 1822 is er een hardnekkige warmte, vergezeld van onweders en aardschuddingen. De droogte doet een heir muizen uit den grond opdoemen welke in Lotharingen en Elzas groote schade bekokkenen. Te Saveron doodt men in veertien dagen tijds meer dan twee million.

In 1852 doet de warmte in Frankrijk de cholera ontstaan. Alleen Parijs telt 20.000 slachtoffers.

Ook 1857 is gekenmerkt door een geweldigen drogen Zomer. In een bewaard gebleven dichtje klaagt een boer : « Mijn ingewand wordt rookworst! Al mijn kippen zijn droogsch. De haan moet ook al broeien. En vind ik een eitje, het ligt hard gekookt in het blikkeld ! De boomen in mijn boomgaard zijn vol godroogde peren en de appelmoes valt joo maar bij klodden naar beneden ».

Zoo ver zijn we nog niet. Laten we ons dus troosten. En van het heerlijke zomersche weer genieten, zonder al te veel te klagen.

Heete Zomers.

Eindelijk Zomer ! hebben we er genoeg naar verlangd om niet dadelijk aan 't klagen te vallen.

Daarbij, onze voorgangers hebben wel eens voor heter vuren gestaan.

In 627 was de warmte zoo sterk in Frankrijk en Duitschland dat de bronnen zijn opgedroogd. Er is watergebrek en vele menschen sterven van dorst.

In 879 zijn de velden volkomen verlaten. De landbouwers, die doorwerken vallen dood neer.

In 995 straalt de zon zulk een hitte uit, dat de planten verbranden alsof men ze bij het vuur hield.

In 1000 verdrogen door de voortdurende warmte de rivieren. Overal ziet men hoopen visschen, die binnen enkele uren tot verrotting overgaan. De rottende stoffen, welke daardoor ontstaan, veroorzaken pest.

In 1022 vallen menschen en dieren, die zich in de zon wagen, dood neer, « door het uitdrogen van hun keel en bloedsopdrang naar de hersenen ».

In 1132 drogen niet alleen de rivieren uit, maar de aarde splijt en wordt hard als steen. In den Elzas ligt de Rijn bijna droog.

In 1139 wordt vooral Italie door de warmte getroffen : de planten worden er « gebraden ».

In 1260 maken de wapenen in den slag van Bela minder slachtoffers dan de warmte. Geheele gelederen vallen dood neer van de hitte.

In 1277 zijn de landbouwers in groote verlegenheid. Al het weivoeder is verbrand.

In 1303 en 1304 liggen Rijn, Loire en Seine droog.

In 1605 heerscht vreeselijke hitte door geheel Europa.

In 1606 wordt alleen Schotland bezocht door een hitte, welke menschen en dieren vreeselijk kwelt.

In 1705 heerscht in verschillende streken van Frankrijk een zoodanige hitte, dat de warmte gelijk staat met die in glasblazerijen. « Men kon gemakkelijk vleesch in de zon koken ! » Van 12-4 's middags waagt niemand zich buiten.

In 1795 is de maand Juni ondragelijk. De groenten werden geroosterd. De vruchten vedrogen aan de takken. In de huizen springen elk oogenblik meubelen en lambrisseeringen. Het vleesch bederft terstond.

In 1822 is er een hardnekkige warmte, vergezeld van onweders en aardschuddingen. De droogte doet een heir muizen uit den grond opdoemen welke in Lotharingen en Elzas groote schade bekokkenen. Te Saveron doodt men in veertien dagen tijds meer dan twee million.

In 1852 doet de warmte in Frankrijk de cholera ontstaan. Alleen Parijs telt 20.000 slachtoffers.

Ook 1857 is gekenmerkt door een geweldigen drogen Zomer. In een bewaard gebleven dichtje klaagt een boer : « Mijn ingewand wordt rookworst! Al mijn kippen zijn droogsch. De haan moet ook al broeien. En vind ik een eitje, het ligt hard gekookt in het blikkeld ! De boomen in mijn boomgaard zijn vol godroogde peren en de appelmoes valt joo maar bij klodden naar beneden ».

Zoo ver zijn we nog niet. Laten we ons dus troosten. En van het heerlijke zomersche weer genieten, zonder al te veel te klagen.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Een gevaarlijke aerobatentoer die slecht afloopt. — Gedurig aan willen de sportmannen en aerobaten wat nieuws uitvinden. En, om de aandacht te trekken, of bijval te hebben, moet dit natuurlijk gevaarlijk zijn, maar er kans bestaan dat de uitvoerder zich den nek kan breken.

Op 24 Augustus 1928 dan wist Oscar Blondeaux een aerobaat motocyclist de menschen te verlazen door bij middel van een klein springplankje met zijne machien een afstand van 14 m. 80 te overspringen.

Hij herhaalde dat waagstukje reeds verscheidene malen met veel bijval. Doch niet tevreden daarmee wilde hij nu eens een groot succes kunnen en zou hij — het bericht komt uit Rijsel — trachten van den eenen kant der rivier de Scarpe naar den anderen over te springen, t.ij een afstand van 20 meter.

Dit gebeurde te Saint Nicolas, waar talrijke sportmannen vergaderd waren om den waaghals te komen toejuichen. Wel 10.000 man bevond zich daar.

Maar ongelukkig lukte het waagstukje niet en Blondeaux die zijn sprong moste, viel op den rotsachtigen oever zich den kop te pletter, terwijl zijne machien in het water terecht kwam.

De eerste inlichtingen doen de opgebaren wonde als zeer ernstig aanzien.

— **Twee Christene heiden.** — GENERAAL PETAIN EN DE KEPI VAN DE SONIS. — Gedurende den oorlog in 1916, had generaal Pétain een tijd lang zijn kwartier in het kasteel, bewoond door drie dochters van generaal de Sonis, christen lydd uit den oorlog 1870.

Hij kreeg er zekeren dag bericht van zijne benoeming tot divisiegeneraal. Telegrammen van gelukwenschen kwamen toe. Hij zelf sprak er niet over met zijne gastvrouwen, de reeds bejaarde juffrouwen de Sonis. Ijns avonds bij het ter ruste gaan, legde hij, volgens gewoonte, kepi en tunisch op een stoel in 't bereik van zijn ordonnans.

Den volgendend morgen bemerkte de generaal aan ongewone voorzorgen aan kepi en tunick. De ordonnans was voor dienst afwezig.

De generaal richtte zich tot de juffers.

— Er moet een vergissing zijn, mejuffers, dit is mijn kepi niet.

Toch wel, generaal, pas hem eens.

De kepi zat hem wondergoed.

Ja, k ben tunick passen mij zeer wel en toch zijn het de mijne niet. Is er soms een andere generaal hier ?

— Zijt gij soms niet tot divisie-generaal bevorderd ?

Inderdaad, doch daarmee is deze zaak nog niet opgeklaard of... de engelen moeten er zich mee bemoeid hebben.

Laatster, onze dienstboden hebben uwe bevordering vernomen. Wij hebben met eerbiedige liefde het uniform van onzen vader-zaliger bewaard. Dezen nacht hebben wij er de versierselen afgenomen om er op uw kleederen te naaien.

De generaal was ontroerd en groette eerbiedig de gedachtenis van een dapper christen strijder van 1870.

Bovenstaande wordt verhaald in de Engelsch revue « Table ». In het Aisne-departement was dit feit algemeen gekend, ofschoon met eenige wijziging :

De toekomstige maarschalk Pétain was in Augustus 1911 kolonel. Teruggetrokken uit Charleroi, had hij zijn kwartier in het kasteel van Tavaux bewoond door Mevrouw de F... kleindochter van generaal de Sonis. Hij ontving er zijne benoeming tot brigadegeneraal. Mevrouw de H. wenschte hem geluk en vragde er bij :

Generaal, zoo gij mij uw tunick wilt geven, zal ik er uwe eerste sterren opnaaien en ik ben zeker dat zij u geluk zullen aanbrengen, want het zijn die van mijn grootvader, generaal de Sonis.

Alzus geschiedde. Den volgenden dag nam generaal Pétain met zijn divisie deel aan den slag van Cursse, waar het 5e leger korps den stoot van von Bülow's leger tegenhield.

ZWEDEN.

Een theosofische leidster. — In Zweden overleed op den ouderdom van 78 jaar, mevrouw Catherine Tingley, de bekende theosofische leidsvrouwe.

Catherine Tingley was eene merkwaardige vrouw. Op haar werd veel geschimpt en aan verdachtmaking hoeft het haar niet ontbroken. Tot tweemaal toe is Catherine Tingley in een procedure gewikkeld geweest, waarin familieleden van een erflater, die een groot deel van zijn vermogen aan haar stichtingen had vermaakt trachten te bewijzen, dat de overledene niet wel bij het hoofd was geweest.

Catherine Tingley had ook te strijden met een vijand, die het godsdienstig gemeenschapsleven niet van buiten, maar van binnen bestrijdt : de afgunst in eigen gelederen. Met de andere Theosofische Vereeniging van Annie Besant had ze te verkeeren om haar geestig der ware leer.

Vroeger waren de theosofische geledeeren niet verdeeld. Het geschil tusschen mevrouw Blavatsky en den heer Judke heeft in 't jaar 1895, tot een scheuring geleid. Toen laatstgenoemde stierf, zeg in hetzelfde jaar werd de 45 jarige Catherina Tingley tot leidster van een gedeelte der theosofisten benoemd, zijn kijk het Theosofisch Genootschap. Het had zijn hoofdkwartier gevestigd te Point Loma in Californie en kreeg vooral in Amerika, Indie en Australie veel aanhangers.

Wie Catherina Tingley zoo schrijft mag eenmaal heeft hooren spreken, vergeet niet licht den indruk van deze forsche vrouw met het positieve gelaat, met het gebronsde gelaat onder het grijze haar, die gloeiende oogen, die rimpels en groeven.

De theosofische leidster stierf op laten ouderdom, maar ze was nog sterk en krachtig. Ze had nog veel op haar programma.

De rechtstreeksche oorzaak van haar dood was een verkeersongeval, dat evengoed een gezond mensch in de kracht van zijn leven kan treffen. Haar leeftijd zal echter heur einde wel hebben verhaast.

RUMENIE.

Een wedloop naar den dood. — ZELDZAME GEBEURTENIS IN EEN RUMEENSCHE KLINIEK. — Een ware wedloop naar den dood tusschen twee stervende menschen had voor eenige dagen in de kliniek te Klausenburg plaats en eindigde met een operatie, die in de geschiedenis der geneeskunde wel een groote zeldzaamheid zal zijn.

Bijna op hetzelfde oogenblik waren twee zwaargewonden binnengebracht : een jong meisje Rosa Iarco, en de arbeider Georges Mora. Het jonge meisje was door een auto overreden en roddeloos verloren, en de arbeider was na een zelfmoordpoging zooveel bloed kwijtgeraakt, dat hij nog alleen te redden was wanneer veel bloed in hem werd overgebracht. Er was echter niemand die zich voor deze bloedovertapping wilde leenen. Alleen het jonge meisje kwam hiervoor in aanmerking. Doch door het aftappen van een flinke hoeveelheid bloed zou haar dood nog slechts bespoedigd worden. Een bloedovertapping kon slechts dan worden volvoerd, wanneer het meisje vroeger stierf dan de arbeider en men poven kon, het nog versche bloed voor de redding van dezen laatste te gebruiken.

Beide zieken hadden hooge koorts en alle artsen wachtten nu in hevige spanning op het resultaat van den wedloop naar den dood, die zich hier voltrok. Men kon niet vooraf vaststellen wie het eerst aan zijn zware verwondingen zou bezwijken, want beiden waren tamelijk zwak en aan harten, die onafgeboken door de geneesheeren onderzocht werden sloegen steeds zwakker. Dreiondanks werden alle toebereidselen tot de overtapping getroffen, opdat tenminste een mensch gered kon worden, wanneer het meisje voor den man stierf. Tusschen het ophouden van den hartslag en het begin der bloedovertapping mocht geen seconde liggen en in koortsachtige opwinding keek men naar den verschrikkelijken reen naar het einde, die voor een mensch het leven kon betekenen.

Plotseling stelde de geneesheer-overste vast, dat het hart van het meisje nal opgehouden te kloppen en dat de dood was ingetreden, terwijl het hart van den arbeider nog zeer zwak maar niettemin meralaar klopte. Bliksemsnel werd nu de hand van het meisje met die van den stervenden man verbonden en met de grootste zorg vedwerdig men de operatie der bloedovertapping. Reeds na korten tijd konden de artsen met tevredenheid waarnemen, dat het hart van den stervenden arbeider krachtiger begon te kloppen, en het duurde niet lang, of hij was gered.

CHINA.

Ontzettende ramp. — EEN MUNITIEDEPOT GESPROXGEN. — MEER DAN DUIZEND DOODEN — EEN ONTZAGLIJK AANTAL GEKWETSTEN. — De burgeroorlog in China heeft aanleiding gegeven tot eene ontzettende ramp, welke een massa slachtoffers, dooden en gekwetsten heeft gemaakt. Zieher in welke omstandigheden.

Generaal Long-Yun, voorzitter van het Direktorium en vertegenwoordiger der re-

---

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 33 —

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR

H. RIDERHAGARD.

— Daarin bedriegt gij u juist. Ik kan, en wat meer is, ik wil, en Soa zal mij geleiden. Gij zijt het, die niet kunt zonder mij, ten minste indien Soa de waarheid zegt. Voor goed of kwaad zijn wij verbonden in dit avontuur, M. Outram, het is dus onnoodig omwegen te zoeken. Voor hij stierf heeft mijn vader u zijn mening gezegd en zelfs als er geen andere beschouwingen waren als deze, dan zou het geringste gevoel der eer mij verbinden, zijne wenschen niet te miskennen.

Daarbij wat blijft er ons anders over ? In de beschaafde wereld moet de vrouw voor gevaar achteruit deinzen, doch, hier zijn we beiden gelijk : twee gelukzoekers en niets meer. Misschien als ge gelukt, voegde zij er schramper bij, zult ge me iets van de schatten afstaan, vijf percent of zoo.

En daarop keerde zij hem den rug toe.

— Alweer kwaad humeur ! bromde Leonard, Nu moet ik aan Mordaunt vragen wat hij er over denkt.

De betrekkingen tusschen Leonard en den dominee waren in de laatste tijden verbeterd, daar de eerste nu volledig vertrouwen in den laatste stelde. Hij begreep dat de man eerlijk was en van goede inborst en daarom keerde Leonard zich tot den eenigen blanke, die hem omringde, om dezen gevoelen in te winnen. M. Mordaunt luisterde aandachtig toe, ofschoon hij de historie reeds drie kwaart kende.

— Wel spraak hij, toen Leonard had geeindigd, ik denk van maar op te trekken. De Sonora Juanna is er het meisje niet naar een gedacht op te geven, dat zij zich in het hoofd heeft gesteld en moest gij weigeren te gaan, wees overtuigd dat ze zelf zou trachten de onderneming te wagen. Wat nu die schatten betreft en de mogelijkheid van ze te vinden, ik kan u enkel zeggen, dat de historie mij redelijk vreemd voorkomt.

— En gij, M. Mordaunt, wat zijt gij voornemens te doen ?

— U vergezellen, natuurlijk, als gij het mij toelaat.

— Wat drijft u toch, vroeg Leonard, u te willen inlaten met al die avonturen ? Gij hebt een heel leven voor u, ge kunt u eenen weg banen in uwen staat, daar is op deze reis voor u niets te winnen — integendeel het kan u niets brengen dan lijden en verdriet, wellicht ook de dood.

— Mijn leven en dood zijn in Gods hand, sprak M. Mordaunt met overtuiging. Hij teekent het begin op, hij teekent ook het einde aan. Laat mij toe, in de maat mijner krachten, u beiden te helpen en ter zij te staan. Sinds dien akeligen nacht is mijn lot aan het uwe verbonden en mijne innigste hoop is dat huwelijk, in hetwelk ik gedwongen werd eene zoo laffe rol te spelen, eens voor kerk en wet in werkelijkheid te zien bekrachtigen. Dat zal de schoonste dag mijns levens zijn.

— Gij zijt een deftig en braaf man, zegde Leonard bewogen, en ik ben een dwaas. Wat het huwelijk aangaat, Juanna denkt er niet aan, ik geloof eer dat ze mij schuwt en na de geschiedenis van dit contract, kan ik het haar niet kwalijk nemen. Daar zal tusschen ons beiden niets van komen, doch wat er ook gebeuren moge, ik heb betrouwen in u en uwe eer, We zullen met tweeën zijn Mordaunt, om haar te beschermen.

— Dank u voor die woorden, antwoordde de dominee, en stak Leonard de hand toe, waarna hij zich verwijderde.

Toen hij vertrokken was, bleef Leonard een oogenblik nadenken over het sonderling gesponnen net, waarin hij zichzelven verward vond. Zoo stond hij daar, voor eene zoo zonderlinge als waanhopige onderneming dat was niet alles, want tal van andere verwikkelingen deden zich voor ; verwikkelingen die zich tusschen hem en de verwezenlijking van zijn bijna onuitvoerbaar plan stelden ; verwikkelingen, die vooral in dat woeste en wilde binnenland van Afrika tot moeielijkheden en bezwaren konden aanleiding geven.

Tusschen zijne gezellen was de vrouw, die hij bemande, waarvan hij verlangde zijne vrouw te maken, doch die, zoo vermeende hij, niet van hem hield ; en dan, die Mordaunt, dien hij vermoedde in het geheim verliefd te zijn op Juanna, n die, met zeldzame zelfopoffering, wilde werken tot hare verbinding met een ander man. Ziedaar wat met den fabelachtigen schat waarop men uittrokstof gaf voor den meest ingewikkelden roman.

Hij moest er werkelijk om lachen, dat al die dingen hem over het hoofd kwamen, zoo eenskaps, zoo vreemdsoortig, zoo zonderling, en toch zoo gelijk aan het leven, in het welk de grootste gebeurtenissen zich soms opstapeeen, zonder zin van afstand of proportie.

XVIII.

SOA LAAT DE TANDEN ZIEN.

Drie maanden waren verloopen sinds den dag dat Juanna haar onwrikbaar besluit te kennen gaf Leonard te vergezellen op zijnen tocht der ontdekking der schatten van het Volk van den Mist.

Het was avond en eene troep reizigers lagen gekampeerd op den oever eener rivier, welke vloeide door eene wijde en verlaten vlakte. Talrijk waren zij niet : drie blanken Leonard, Juanna en Mordaunt, dan de dwerg Otter, de oude Soa en ten slotte vijftien van de negers der planagie, onder bevel van Peter, denzelfden hoofdman die uit het slavenkamp werd verlost.

Twaalf weken lang hadden zij gereisd, niet Soa tot gids dan noordwaarts, dan weer westwaarts opruikende. Eerst hadden zij een tiental dagen in kanos de rivier opgevoerd ; daarna den stroom verlatende, reisden zij een drietal weken eene bijrivier op, welke dagreizen lang vloeide nevens eene bergketen, Manganja genoemd. Hier gingen zij slechts traag vooruit wegens de talrijke watervallen, die het vervoer der boeten te land noodzakelijk maakten op groote uitgestrektheden. Ten slotte werd de rivier onbruikbaar, zoodat men de boeten moest verlaten en te voet verder rozzen.

De gevaren der reis te water waren talrijk geweest, doch zij waren niets in vergelijking met die, welke hen na omringden, en buiten lichamelijk gevaar, hadden zij dagelijks de vreeselijke vermoeiens der lange dagreizen, door een onbekend land, belast met wapens en de meest noodzakelijke bagagie. Zij doortrokken eene streek, waar geen levend wezen zich vertoonde, doch waar het wild in overvloed vertoefde.

Pleinen volgden op pleinen in eindelooze eentonigheid, afstanden werden meer en meer onmoetelijk en nog bereikten zij het doel van hunnen tocht niet.

Langzamerhand werd ook 't klimaat koeder ; zij doorreisden nu een deel van de nooit bezochte hoogvlakte, welke Zuid-Afrika van Midden-Afrika scheidt. De eentoonigheid was hier angstwekkend en de negers begonnen te morren, zeggende dat men ze geleidde naar het einde van de wereld. Slechts twee omstandigheden waren eenigszins opbeurend : wegens de hooge ligging leed er niemand aan koortsen en van een anderen kant ging men, volgens Soa, den juisten weg in : de oevers der rivier, welke haar bron had in het Land van den Mist.

Talrijk waren hunne wederwaardigheden, doch is nutteloos deze omstandigheden te beschrijven. Dan leden zij gebrek aan voedsel ; wat later vielen zij te midden van eenen wilden stam, dien zij maar op de vlucht joegen met hunne vuurwapens niet zonder dat de wilden twee hunner door vergiftigde pijlen hadden gedood.

Aan dit gevaar ontsnapt zijnde, kwamen zij in eene boschachtige streek, bevolkt met antilopen en leeuwen, welke laatste men dus nachts zooveel mogelijk moest op afstand houden.

Zoo bereikten zij eindelijk de grens van het Land van den Mist. Daar voor hen, op geene mijl afstand, verhief zich een hoogte rotsachtige muur, die als een reuzentrap in de plein langzaamerhand stoeg en verschilde van zeenhoogtes tot duizend voet hoogte. Van daar boven kwam de rivier er storttte naar beneden in een reeks van schoone watervallen.

Alvorens zij hun avondeten geeindigd hadden, nesta de man op en bij hare klaarte staarten de drie blanken hoopeloos naar deze dreigende aarbarlijke versterking zich afvragende of zij haar wel beklimmen konden en wat al onheil hun aan de overzijde wachtte. Zij bleven sprakeloos, daar eene soort van mismoedigheid hun overvallen was en, om de waarheid te zeggen, nu ze aan het einde hunner reis waren, betreurden ze alle drie zich gestoken te hebben in dat gekke avontuur.

Leonard zag naar de plaats waar de negers der plantagie rond het vuur gelegerd waren. Ook zij waren stilzwijgend en het was goed te zien dat de moed er uit was.

— Zegt er niemand iets ? vroeg Juanna, vruchteloos trachtende een opgeruimden toon aan te slaan. Hoe kon zij opgeruimd wezen, het arme meisje, terwijl haar de voeten open lagen, zij onophoudelijk hoofdpijn leed en soms de dood als verlossing afsmeekte ?

— Ja, ik wil enkel zeggen, dat ik uwen moed bewonder. Ik heb nooit kunnen denken dat eene jonge vrouw twee maanden zulk een reis zau volhouden en ten slotte ons nog toelachen en opbeuren.

— Oh, ik ben gelukkig, bekommer u niet om mij, sprak zij even vroolijk als testenden er geen gevaar wisten en geen hoofdpijn in de wereld.

Waarlijk, antwoordde Leonard, dan benijd ik u. Maar daar komen Soa en Otter, wat hebben die nu weer te kort ?

Iets onaangenaams zeker ?

Soa kwam voor hen zich neerzetten en toen Otter naast haar ging staan, kwam beider hoofd op dezelfde hoogte.

— Wat is er, Soa ? vroeg Leonard schijnbaar onbezorgd.

— Verlosser, antwoordde zij, over eenige maanden, toen zij ver van hier in het geberte goud graafdet, heb ik u een koop gesloten en wij hebben toen eene overeenkomst op het papier gezet. In dit papier beloofde ik, indien gij mijne meesteres zoudt bevrijden, dat ik u leiden zou naar het land waar kostbare stenen zouden te vinden zijn en ik gaf u een der steenen op voorhand. Gij hebt mijne meesteres gered, haar vader is gestorven en de tijd kwam, waarop ik woord houden moest. Wat mij betreft, ik zou mijn woord niet gehouden hebben, want ik gaf het enkel om u te bedriegen. Doch mijne meesteres wilde daar niet naar luisteren. Zij zegde dat ik woord moest houden, dat ik verpand had ; zo niet dat ik kon vertrekken en zij niets meer met mij wilde te doen hebben. Toen, Verlosser, liever dan haar te verlaten, die ik als zuigeling had gevoed, heb ik toegegeven En nu staan wij op de grens van het land mijns volks. Wilt gij haar overschrijden ?

— Waarvoor ben ik anders gekomen, Soa? vroeg hij.

(Wordt vervolgd).